

El Congost

Redacció i Administració
Passeig Oliveres, núm. 2

PUBLICACIÓ BI-MENSUAL
ANY 2 — La Garriga, 25 novembre 1934 — Núm. 45

Subscripció: Un any, 6 ptes.
Número solt, 20 CENTIMS

D'UNS FULLS DE VIATGE

Una impressió i un comentari

Quan hom intenta després d'un viatge transcriure uns retalls, tant sols, de les moltes impressions que com cinta de cinema han copsat ràpidament els ulls i fuga en l'arxiu de la seva pensa buscant quelcom que interessi al lector, sempre, indefectiblement, us sortirà amb la descripció del paisatge, de la posta de sol, o de l'aigua argentada que serpenteja per la vall. I és que els homes saben abastament on es troba la font inesgotable de bellesa.

En enfilem, però, uns retalls d'uns fulls de viatge resta aquesta font, malauradament per a mí, estroncada. Tanmateix la culpa no ha estat pas meua. Bé prou que esbatanava els ulls, però les ales negres de la fosca ha emboicallaren tot. Sols allà i amb l'oreig de la matinada es succeïen, de tant en tant, els llogarrets riojencs, penjats dalt d'un turó, amb torres de cloquer, amuntegament de cases grises, vinyes arrenclerades i olivars de pau; i més enllà, encara, les viles primoroses d'Euzkadi, típics «caseríos», fortor d'herba segada, prades envellutades de mils tons verdosos i, si voleu, també el cristall serè de la badia santandereina que amb la seva quietud no sembla pas filla d'un Cantàbric sempre escumejant.

Al que no ha pogut copsar aquest teló de fons — diguem-ne — i marc on enquadren les escenes més o menys diverses d'un viatge, i com hem dit, a fi de comptes, el més interessant, li resta, malgrat tot, la descripció pintoresca dels personatges que hi desfilen. Si no us preneu, però, el luxe de treure el nas a l'altra banda de fronteres, us trobareu — com ens passa a nosaltres — que gairebé sempre topeu, — en un viatge determinat i repetit mantes vegades — amb els mateixos tipus. I així us semblarà trobar-hi sempre la dona de la cistella, que vol enquibir-la de totes passades, encara que realment no hi càpiga, o l'home rodanxó i panxacontent, que amb la premsa esquerrana a una mà i cloent el puny de l'altra s'esgargamella menjant

frases i capellans, o el «maño» que en mig d'un concert de «jotes» autèntiques i cridòria de pollastres, que duu a mercat, us fa passar una nit deliciosa, o també el navarrès tradicional, d'esquena geomètrica, caràcter franc, noble i decidit. Hom s'acostuma tant a aquesta gama invariable de personatges que s'arriba a la convicció de què en aquell trajecte i precisament en aquell tren no hi poden mancar pas. D'ací que aquestes figures, per més tipisme que encarnin, s'esdevinguin familiars, i hom — si exceptuem la primera vegada — no hi vegi en elles allò que seria el punt dolç, o salat d'unes impressions de viatge.

Tanmateix hi ha un altre recurs. Què fan, què diuen, aquests personatges que es mouen dintre l'escenari d'un vagó de tercera. Això ja té una mica més de varietat. Hi trobareu generalment caràcters de tota mena; ara que, com s'esdevé en una comèdia, que en mig dels caràcters gairebé sempre oposats dels personatges hi descobriu la manera d'ésser i pensar de l'autor, així també en mig de la desfilada de viatgers de tota mena, ens ha semblat veure-hi, en el fons de llur psicologia, un símptoma que pot caracteritzar una època: la ignorància. I la ignorància no en el retolament, més o menys gramatical d'una xurreria de sota un campanar, o en el coneixement d'una ciència qual-sevol, sinó ignorància en ciència transcendental, com és la religió. Què per a això no calen llargs viatges, que cal solament treure el nas de casa, arribar-se fins a la cantonada i llegir el primer pesquí que es trobi mal enganxat? Conforme. No fa gaire un setmanari barceloní denunciava el fet de l'insult i la injúria grollera contra la Verge Immaculada — en un d'aquests diaris murals — sense cap fons, naturalment, de raonament i argumentació. Era, però, al cap i a la fi, un símptoma del llot pútrid que enfangava el cor del pobret que s'atreia a la difamació. La ignorància de la cultura (?) religiosa moderna es veu de prop

assegut sobre el fustam d'una tercera i intervenint en la mil·lèsima repetició — amb lleugeres variants de lloc i persona — del següent cas.

Esbufegant s'atura el tren a beure aigua en una modesta estació de més enllà de l'Ebre. En arrencar novament i amb més dalit, ens acompanya un jove soldat. Uns quants cents metres de via ferrada, i s'en- testa amb aires doctorals, i sense el permís de ningú, en demostrar-nos que no existeix Déu. A batzegades ens exposa el que ell creu «arguments». Un seguit d'afirmacions gratuïtes que de tant febles i escanyolides neixen i moren a la vegada. S'estranya l'home, per la nostra oposició, enlluernat potser per èxits anteriors entre gent de balanci que a tot mou el cap verticalment per a que no l'amoïnin, i exclama: «Doncs, el llibre ho diu així». Una mà a la butxaca, i d'ella en treu un fulletó rebregat, que per capçalera diu: «Las doce pruebas de la inexistencia de Dios». Dotze proves (en 6 pàgines! L'opuscle en qüestió regalimava a dojo sutzura de passió on l'enteniment no hi tenia ni la més mínima part. Qui l'escrigué bé prou sabia la força dels arguments quan tingué la necessitat de posar-n'hi ¡dotze! Dotze zeros, un darrera l'altre, fan zero — diuen les matemàtiques. En canvi, un senzill sil·logisme, es prou per a desfer les il·lusions d'un jove soldat. I necessàriament — ho esperàvem — vingué la resposta de sempre: «Vostès m'enganyen, perquè ho han estudiat i saben més que jo». Veien? implícitament confirmava nostra tesi: en el fons, *ignorància*. El seu llibre ¡ai las! no hi posava els arguments indiscutibles de Sant Tomàs. Per altra banda, tot el que en ell s'hi deia s'havia de creure a ulls clucs. Després, sabèrem que era el primer llibre que llegia; abans del seu allistament en files era analfabet. Un matí, quan sapigué confegir les paraules, es trobà a la cantonada al company que espiava el moment per a lliurar-li el fulletó. Amb ell es podia ja discutir a tot arreu, en tot moment, parlar a tort i a dret de religió, discutir sobre el que s'ignorava. A qualsevol fareu entendre que per parlar del binomi de Newton, o del principi d'Arquímedes es necessari posseir abastament les operacions aritmètiques, o els principis de la física, però al cervell li ve ample allò de què per parlar de la personalitat de Crist i de la seva obra cal abans conèixer-la. I és llàstima que molta de gent cregui amb una bona fe admirable tot allò que s'escriu no de tant bona fe en el «seu» diari. Molts tenen per únic element de judici el tipus de lletra d'un rotatiu determinat. Galdós judici on informa sols una part! Ens apropem a Bilbao. Al tren pugen uns obrers. En llurs mans «El Socialista». Probablement l'únic diari que coneixen d'ençà que aprengueren a llegir en l'escola nocturna. Doncs bé, afirmaven amb íntima convicció i bona fe, que les armes trobades en la Casa del Poble de Madrid les hi havien posat els guàrdies! «El Socialista» ho deia així, i per ells era qüestió resolta. Es de su-

posar que amb la mateixa bona fe creurien les calúmies que contra la religió i els seus ministres empastifen les pàgines d'aquell diari. Aquesta bona fe, però, no excusa les seves falles, car la ignorància en aquest cas — en tancar-se conscientment dintre el clos reduït d'una opinió — és completament voluntària. I amb aquest precedent jutjarien una causa que desconeixen, com aquell que, desconeixent completament la tècnica de l'art pictòric i trobant-se davant el Crist de Velàzquez, blasmava l'obra de pèssima perquè la cabellera l'hi tapava la cara i el fons era massa fosc.

Vetací una impressió i un comentari que han suscitat les hores xafogoses del tren, en mig de tipus que farien l'engrescament de més d'un caricaturista.

ERNEST ROS

Octubre de 1934

FARMACIA
PERFUMERIA ● **TORRENT**

CALABRIA, 4 — Telèfon 88

FLORS i OCELLS

La nit tota galant
de perles va semblant
en gai ruixim la prada,
i gràcils poncellons
esclaten, als petons
del sol i la rosada.

En mig l'herbei florit
joiosos i amb dalit
els rossinyols hi nien.
Es maig i flors i ocells
perfums i cants novells
jolius al cel envien.

† M.ª TERESA DE VILARRUBIA

Farmàcia i Perfumeria - Productes fotogràfics - Laboratori d'anàlisi

R. Ferrandis

Telèfon 83

LA GARRIGA

Productes de Bellesa i Tocador
de les millors marques
nacionals i estrangeres

Perfumeria Fémina

SECCIO DE
PERFUMERIA A RAIG

Antoni Llanas

Passeig de Gràcia, 47 - (Xamflà Aragó)
Telèfon, 77.103
BARCELONA

Ll. Fortuny Fauria

Trajos estan extra a mida
120 ptes.

Banys, núm. 7 — Telèton, 9
LA GARRIGA

ADOBS i DROGUES

BARRAU Y C.^{ia}

Fàbrica a Mongat

Despatx a Barcelona: Carrer Fusina, 6
Telèfons, 16661 i 16662

REPRESENTANT

X. Albó i Molins

Banca Arnús

Successora d'Evarist Arnús

Realitza tota classe d'operacions
de Banca i Borsa

Sucursal de Granollers:
Plaça Perpiñà, 18 i 19

FETS i COMENTARIS

S'ha posseïdonat de la Doma, el Rnd. Sr. D. Antoni Juliana, rector retirat, de la Torre de Claramunt. Benvingut.

—Ha estatn omenada mestressa de La Granada, la Srta. Victòria Ros. La nostra enhorabona.

—El dimarts, dia 13, aparegué trencada, la placa que donava el nom de Francesc Ferrer i Guàrdia, a l'antiga plaça de les Oliveres.

TEATRE.—Copiem del quinzenal «Torelló», arran de la visita que efectuà, a aquella població, la secció dramàtica del Patronat Parroquial:

«Diumenge passat, a la tarda, la secció de teatre del Patronat Parroquial de La Garriga, vingué a representar en el local de l'Escola Dominical, l'emocionant drama en tres actes, anomenat *El misteriós Jimmy Samsón*. Mereix una felicitació ben efusiva l'esmentada companyia per la interpretació que donà a l'obra. El públic, que omplena la sala, aplaudí amb entusiasme».

Proheu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

CASAMENTS.—Han contret matrimoni canònic, el dia 14 de novembre, el jove Esteve Costa Vinyes amb la senyoreta Maria Santacreu Marsal, i el dia 22, el jove Vicenç Bellavista Rodes amb la senyoreta Raimonda Lagarriga Aspa. Què tinguin una llarga lluna de mel.

NOMENAMENT.—Dintre breus dies es farà càrrec de la capellania de les Religioses Franciscanes, del carrer de Cardedeu, el Rnd. Isidre Pié. Li desitgem una feliç estada al nostre poble.

DETENCIONS.—Amb motiu dels fets ocorreguts en els dies de la passada revolta, es practicaren al nostre poble, algunes detencions. Entre altres, foren traslladats a Granollers, els regidors de l'Esquerra. Algun d'ells, pel seu delicat estat de salut, ingressà a l'hospital.

EL FRED.—Aquests últims dies ha comparegut amb la cruesa hivernenca, que sempre ve de nou.

LA MISSIO.—Amb una extraordinària concurrència vénen celebrant-se els actes de la Missió. Degut a la seva importància i a no voler donar-ne una ressenya fragmentària, aplacem per al pròxim número, reportar els actes que ja s'han celebrat.

ACTIVITATS DE LA F. J. C.

REVISIO COMARCAL.—Assistiren a aquesta reunió, celebrada a Caldes del Montbuy, quatre fejecistes del nostre grup. En ella, es tractaren diversos assumptes d'interès comarcal i es parlà també d'avantguardisme i de Basket-ball.

REUNIO MENSUAL.—Avui, tindrà lloc la reunió mensual, corresponent al mes de novembre, i parlarà el Rnd. P. Pijoan, director de la Santa Missió.

—Els joves de la F. J. C. han pres part activa en tots els actes d'aquesta Santa Missió, posant-se a les ordres del Sr. Regent i dels Rnds. Pares Missioners.

Proheu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

CAMPIONAT DE PING-PONG.—Continuen jugant-se els partits de campionat de Ping-Pong, el resultat del qual, fins a la data, és el següent:

	J.	G.	E.	P.	F.	C.	P.
Josep Font	4	4	0	0	48	14	8
Josep Gendra	4	4	0	0	48	16	8
Florenci Pla	4	3	1	0	43	15	7
J. Valls	4	2	2	0	50	40	6
Carles Garcia	4	3	0	1	41	25	6
R. Aguirre	3	2	1	0	35	21	5
R. Ferrandis	4	1	3	0	46	45	5
I. Ferrandis	4	1	2	1	42	34	4
Joan Gendra	4	2	0	2	32	34	4
J. Calls	4	0	2	2	29	41	2
Josep Serra	4	1	0	3	26	40	2
Salv. Gasull	4	0	2	2	26	41	2
Canamassas	4	0	1	3	29	47	1
Josep Gasull	4	0	1	3	23	46	1
Miranda	4	0	1	3	24	46	1
Roca	3	0	0	3	7	36	0

Proheu l'exquisit i deliciós FLAM CALLIS

PLANXES ACANALADES / DIPOSITS / TUBERIES / CANALS
CUBELLS / PLANXES LLISES / XEMENEIES / SAFAREIGS

REPRESENTACIO i DIPOSIT PER A LA VENDA :

JOSEP RUAIX

Carrer Banys, núm. 73 — LA GARRIGA

X a m p a n y
Castellblanch

Diploma d'honor en l'Exposició
Internacional de Barcelona 1929

CAVES A SANT SADURNÍ D'ANOIA

REPRESENTANT

Frederic Callís

Agent de Comerç col·legiat

C. Girona, 26 - 1.er 1.ª — — Barcelona

FÁBRICA DE GASOSOS I SIFONS

EDUARD PUJOL

LA GARRIGA

Joaquim Faura

Pintor
Decorador

Per encàrrecs:

Vinyals, 16 - Telèfon, 99 — Calabria, 18

LA GARRIGA

LA NOSTRA

FULL FEMENI

La mare del màrtir

Es girà qui-sab-les vegades. Hi deixava tants de records al poble! Cada girada era un enterboliment de llàgrimes, que una rera l'altra, galtes avall, seguien el camí d'incomptables germanes.

Quantes coses terribles! La revolta tràgica que havia arribat enfellonida al poble, deixà un pilot de desferres al lloc on s'alçava la casa de tots, l'Església parroquial i la casa del pare de tots, el bon rector, que en un miracle constant d'abnegació i sacrifici acudia a les necessitats morals i materials dels seus estimats feligresos. La eterna història del desagraïment dels més afavorits, trucà a les portes de la rectoria i es consumà criminalment damunt del cadàver roig de sang del bon rector. Per tot això s'amuntegaven en el cor de la mare del sacerdot màrtir, les amargues recordances. Havia vist destruir-se entre les flames, tota la seva pobresa, i ara, per tot equipatge de partença li restava tan sols, un fardellet amb la gràcia de caritat que uns veïns piadosos li havien fet. Però, tot això no li semblava gran cosa, perquè la tragèdia del fill martiritzat tenia lluïssors terriblement enlluernadores, que enfosquien la claror de tot altre record.

Pobra mare! Desposseïda de tot, bon goig si la volien a l'asil a esperar la deslliurança de la mort.

En entrar a la sala, totes les asilades se la varen mirar i ella se'n sentí un xic confosa. Ben aviat, la més enraonadora, o més tafañera, se li atança, ben rumiada la conversa que havia de servir de pòrtic, a la explicació de la trista història de la companya nova, i talment com un estol d'infants s'apleguen entorn de qui vol contar-los una rondalla, s'aplegaren les velletes entorn seu, totes encuriosides. Ella, contà els fets cabdals de la seva vida. La mort d'uns fills, la seva viduetat, l'esperança única del fill que li restava, les penúries de la seva carrera sacerdotal, que es coronaren de glòria, en l'hora incomparablement benhaurada

d'assistir a la seva primera Missa. Després, com que els sacerdots són cridats des de tants de llits de malalts, no és res d'extrany que de vegades, els encalci un dels mals de llurs germans agonitzants. Així li esdevingué al fill, i calgué sofrir les engoixes de la lluita amb una greu malaltia, que deixà un penós record en la seva salut.

I finalment la darrera tragèdia....

—Si poguéssiu haver els assassins del vostre fill, com us deuria plaure la venjança! — digué una dona que havia seguit commosa la relació.

—Oh, no! Que Déu els perdoni, com jo els perdono.—

La veu de la velleta, tenia un ressò de santedat, que corprenia. El seu esguard no reflexava ni una engruna d'odi, malgrat que a totes hores tenia present la visió del fill ensangonat. Quin respecte que inspirava! La dona que havia parlat de venjança en semblava la més commoguda.

Més tard, acotxada en són llit senzill, la mare del sacerdot màrtir murmurava pare-nostres. La son, sembla enemiga de les penes. Quan n'hi ha alguna que furga per l'ànima, s'allunya de les parpelles. Així li esdevenia a la bona dona, i per això tenia lleure d'encomanar a Déu, tots els seus difunts i totes les seves coses. Quan resava pel seu fill, però, tota s'esponjava de goig, i haurieu dit que s'encomanava a un Sant. I és que ella, ben encertadament, ja l'havia canonitzat en el seu cor, i d'ell n'esperava protecció i auxili i no pas endebades.

Hom parlà en termes gloriosos del martiri del bon rector. Bé s'ho mereixia.

Del martiri de la mare, ningú va fer-ne esment. No hi fa res. Déu, qui tot ho coneix, ja tindria en compte el seu sofriment i li en donaria un bell premi, que les sofrances d'un martiri a l'ànima, no són pas les menys recompensades. N'és una prova, el fet d'haver guardat per la nostra dolça Mare, el ceptre de Regina dels màrtirs, perquè frec a frec de la Creu, sens cap ferida al cos, va sentir a l'ànima els esqueixos dolorosíssims d'un sofriment incomparable.

Postal de Tots Sants

a Josep M.ª Claret

Dels volts de Tots Sants no és possible escriure'n cap crònica objectiva. Sereu parcials: Tot el més podrà sortir-vos un sonet popularista, o una postal en colors, llampant i minuciosa. Es pel temps que els estudiants s'enyoren a classe, i per la ciutat circulen rumors alarmistes sobre la lluna i les fulles mortes. Ara els escriptors genials fan novel·letes que comencen així: «Magda esguardà llargament, a través dels vidres.....» I tots nosaltres encetem un breviari interior que es clourà a mig novembre.....

El periodista se'n renta les mans. La seva missió modesta, quasi heroica, es redueix a catalogar (objectivament?) com una llista oficial d'objectes perduts, els elements i accessoris dels volts de Tots Sants.

* * *

LA NORMALITAT. — No té res a veure amb els diaris. Es la normalitat del Sr. Ramon, un contribuent honrat que ha passat quinze dies al Pireneu. Pels volts de Tots Sants ja tot rutila com una seda. La vida i la circulació esdevenen enormement facilitades per la idea que els estiuejants han arribat feliçment a Barcelona i els sarauïstes comarcals a llurs pobles. Ara va bé d'enamorar-se romànticament per sortir a meditar i a prendre el sol pels afores.

LA PRIMERA BUFANDA. — Encara hi ha, gràcies a Déu, qui té el coratge de posar-se la primera bufanda. Aquesta vegada és un dependent de comerç, o bé un estudiant de batxillerat a hores perdudes. La bufanda, que és de l'hivern passat, encara fa olor de naftalina. Potser intentarà justificar-se tossint dramàticament pel carrer o explicant als parents l'estratègia dels costipats prematurs..... Es inútil: nosaltres ja ens entenem. L'única raó acceptable és que es tracta d'un home de gust amb, les seves coses d'aventurer sensible. L'ha temptat l'imprevist i ha volgut accelerar la joia d'abrigar-se. No ens faríeu creure que ell no ha sentit en posar-se la bufanda la mateixa sotragada espiritual que hem sentit nosaltres, en descobrir-la al seu damunt, castament abraçada. Per nosaltres la primera

bufanda és tan impressionant i lírica com la primera oreneta.

L'ABRIC. — Veus ací que un dia hom sorprèn de sobte, innocent com una renyina d'enamorats, el primer «match» de l'àbric amb la fresqueta. Si el senyor és poc purista i en diu *sobretudo*, encara serà més violent i complicada la vostra emoció. Un cop l'heu vist, tan insolent, tan poc comprensiu dels conflictes que provoca, ja no podeu mirar-vos la vida amb els mateixos ulls que abans. Ha nascut un nou ordre de preocupacions per a vós i la vostra família. Jo em penso que és dels problemes més anguniosos i més tràgicament insolubles, aquest de descobrir el moment precís en què a la baixa temperatura dels volts de Tots Sants cal anomenar-la *fred de primers d'hivern*, per comptes de *fresqueta de darrers d'estiu*. Tant pot ésser de bon to aguantar en mànegues de camisa una fredorada de setembre, com esperar amb l'àbric cordat l'estiuet de Sant Martí.....

Però al marge de les seves repercussions en l'ordre públic, l'àbric del senyor té la gràcia instantània, normalíssima, d'inaugurar oficialment la lírica hivernenca. La lírica de fer fred i d'abrigar-se. No em digueu que no sigui deliciós això d'anar exhaurint poc a poquet l'hivern en perspectiva, per obra i gràcia d'un senyor que passa. Ara és l'hora de fer versos sobre la neu, l'escó pairal i els estels aguts. Un s'abandona en esperit a l'esgarripança encoixinada de quan veiem nevar darrera els vidres. De moment, no es pot negar que pels volts de Tots Sants canvia sensiblement la posició humana davant de la vida. Entre nosaltres i el món ja hi ha uns quants gruixos més de roba. El fred ens bloqueja dintre nostre, però les paraules surten tendres, folrades de vellut, embolcallades amb un alè tebi que és l'encens de la nostra ànima.

EL NOVENARI. — Les campanes extreuen ecos nous de la fosca estarrufada. Com que els carrers s'arrauleixen, les veus profundes hi ressonen llargament. També eixorden el nostre abisme interior i l'omplen de preguntes solemnes. L'Església, amb un

instint diví que no falla, ha sabut triar el moment de les interioritats i dels silencis gràvids per fer rodolar sonorament tres o quatre paraules decisives. *Les ànimes* intenten imposar-se al nostre món descolorit i fer-nos sentir llur realitat dolorosa. Es la resposta cristiana a l'orgia corporal i a la fotogènia esportiva de l'estiu mundà. Dels cossos iodats al sofriment de les ànimes que volen veure Déu, hi ha tota la subversió dels volts de Tots Sants..... Ara les campanes tenen una virginitat esborronadora perquè són soles a cridar en l'ombra tova de les teulades i els carrers. Sortint de l'ombra, prendran una mica de corporeïtat, sota els fanals exaugües la vella, i el fejecista que van a sentir el sermó del P. Franciscà.

LES FULLES SEQUES. — Ens resistíem a catalogar-les. Es presten a equívocs, a compromisos i a poemes fúnebres. Però poden servir per fer meditació un dia que el vent les flagelli. Grogues i enrampades, poden semblar-vos mocadors de comiat o fulls de dietari, segons les vostres preferències. Qui sap si us produiran un engrescament irracional llurs cabrioles de misèria. Definitivament, tot va fullaraca, i a través dels troncs esquelètics el crepuscle i la neu primerenca ja fan combinacions blanc-rosa amb una intensitat i una nuesa virginal. Coses que es moguïn sobre el paisatge, només els cadàvers de l'estiu. Hi ha, però, una bellesa de la terra, despullada del cel i de la pluja. Oimés, al parc municipal encara hi ha crisantems per a il·luminar la lectura de tres a quatre.

LA CIUTAT. — La ciutat, plena de prestigi, perquè pot tenir els llums encesos més estona. El fred intimarà amb els aparadors lluent i acabarà per ésser flonjo com la llana o el vellut dels abrics. A mi sempre m'ha fet il·lusió veure una figura abrigada, empaquetada, que camina de presset i trenca per un cantó. Mai no us hauria acudit, com ara, que la ciutat fos una col·lecció de llars i que la gent pogués sentir-se viure joiosament sota els abrics. Pressentiu, escriteu des-

caradament la vida interior dels transeünts..... Més amunt, una llum quadrada i exànime es deixa anar sobre el carrer. A hores d'ara un estudiant qualsevol llegeix el *Patufet* i la nena del segon pis fa escales al piano.

CASTANYES I PANELLETS. — La llar pren el carrer per assalt i s'hi installa com si fos a casa seva. Al peu del seu pebeter fumejant, una vella arrupida pot ésser tan impresionant com una vestal passada de moda. Es la fada indiscutible de la nova poesia de Tots Sants. Ella en té consciència i encén el seu foc sagrat majestuosament, misteriosament, al mig de la via pública. La gent s'acosta religiosament a deixar-li un drecma en el clot de les mans. Els mateixos urbans, representants oficials de la *Civita*, hi acudiran a última hora, amb la porra sota el braç, a comprar deu cèntims de castanyes.

Les castanyes i els panellets, càpsules diminutes de joia concentrada, numicions angèliques per a la revolució de Tots Sants, aporten un sentit nou, imprevist, — més aviat litúrgic que poètic —, al nostre catàleg d'imatges. Per Tots Sants, un esquerrà benemèrit, un lector voraç de novel·les furibundes, voldran damunt de la taula de casa un munt ingenu de panellets i de castanyes, per la poderosa raó de què és Tots Sants. Tanmateix Tots Sants bé deu voler dir alguna cosa. Quelcom de lluminós i sobrenatural segurament triomfa en les barricades rosses dels aparadors i en el fum de les castanyeres. Jo asseguraria que és la joia de l'Església, una llar prou ampla per aixoplugar-les totes, que avui fa recompte de «Tots els Sants».

* * *

Perdoneu al periodista novell la seva postal de Tots Sants. Penseu que a hores d'ara els estudiants s'enyoren i s'empassen les noves alarmants sobre la lluna i les fulles mortes.

P. T.

Circumstàncies alienes a la nostra voluntat, ens han impedit de publicar, fins avui, l'article del nostre col·laborador senyor Tuyet:

POSTAL DE TOTS SANTS

ESPORTS

FUTBOL

Joventut Garriguenca, 1 — Castellar F. C., 5

L'equip local per obra i gràcia del fang i del Castellar, es referma de «lider» cuïsta al Campionat Amateur

Abans del partit i en els vestidors de casa el senyor Ramos, el capità de la Joventut Garriguenca arengà als jugadors d'aquesta manera:

— «Companys d'equip i de tragèdia; (ejem... ejem...) Avui comença la segona part d'aquest campionat que tan ingrat ve resultant per a nosaltres, doncs suposo que sabeu tan bé com jo que el nostre club ja hi porta el llumet roig, o sigui el furgó. (Pausa llarga i anguniosa) *L'hado adverso*, unes vegades en forma de refli i altres en forma de porter, (en Narac abaixa les parpelles) a estès les seves ales damunt del nostre club, situant-lo a l'elevat lloc de la cua.

Doncs bé; (enèrgic) nosaltres que hem contret un compromís davant l'afició local, hem de donar un *mentis!* Hem de fer-los veure que no som tan dolents com es creuen i que estem disposats a donar un va i tot per posar el nostre club allí on li correspon. (Rumors d'aprovació). Amics; per l'història del fútbol garriguenc; pel bon nom del poble de La Garriga; per la Joventut... per... (una veu des de fora): «Epl... vinga que us esperen...» I ara... cinc minuts de silenci.

El nostre representant, per no trencar la tradició, tornà a rebre del carpó. (Fins les desgràcies surten en vers). Ha arribat doncs l'hora de no cercar palliatius: què si el porter... què la defensa... què els mitjos... què la davantera... res; fem tots alhora acte de contrició, i posant la mà davant el pit declarem solemnement que no tenim equip. D'ací endavant, el millor que pot fer el club és suprimir els reforços, perquè per fer aquests papers tan poc aïrosos, val més que els facin els de casa sols i... bona nit cargols.

Dilluns al vespre, al local social del club, tot eren cares llargues i s'hi respirava un ambient de tragèdia. Hi havia fanàtic que s'empassava tres sidrals de cop. En Salvador, com a bon *barmen* i president del club, feia tots els esforços per tal de mitigar els ànims dels més exaltats.

— «Serenitat, esportius, serenitat!...» — deia el president. — En aquesta hora solemne per al nostre club, és quan més necessitem la vostra confiança. La direc-

tiva es troba allà on era i espera que tots vosaltres també us sabreu situar al lloc que us pertoca.

— (Una veu): — És que ja hem rebut dues vegades seguides a casa, i això ja passa de taca d'oli.

— Esta bé, — seguí el president —. Però, ¿que us penseu que tot això nosaltres no ho sentim? ¿Què hi podem fer si en tot el campionat no n'encertem ni una? Reforços que ens resulten regadores, àrbitres que ens fan la llesca, disturbis entre l'equip, desqualificacions; en fi, tot un calvari futbolístic. Però no temeu (solemne) davant l'adversitat que s'ha fet *dueño* del nostre club, nosaltres no ens amedrem, ans el contrari, estem disposats a sacrificar-nos fins allà on sigui. (Forts rumors).

I doncs què?... què potser us pensaveu que la primera vegada d'anar de campionat ja havíem d'ésser campions de Catalunya i altres pobles Ibèrics?... Penseu que l'obra del club no es pot fer en vuit dies. És veritat que anem rebent, però què hi farem... Tingueu confiança en nosaltres i veureu com els mals vents del club canviaran. (Poètic) I... així com després de l'hivern ve la primavera prometedora del bon temps, així també per al nostre club vindrà la seva i amb ella la felicitat que els esportius tant desitgem. (Llarga ovació).

El parlament del president sabé infiltrar una injecció tan forta d'optimisme, entre els concurrents, que aquests en marxar, ja anaven taral·lejant:

Alirón, alirón... La Garriga campeón.

SIDRAL

Un partit vermut

Joventut Garriguenca, 1 — Calella F. C., 2

Per tal d'aprofitar l'espai que deixava lliure el campionat, el bon esportiu garriguenc es pogué dessembafar amb un partit amistós, que es jugà el diumenge dia 11.

Hi havia novetats, és clar. Tal com fan els bons, ultra la de fer jugar d'interior esquerra al Sr. X. (segons resava el programa) hi havia l'atractiu de provar dos jugadors forasters; un al centre de la davantera i l'altra al centre de la mitja. Aquests alicients feren que el camp presentés un bon aspecte, doncs vegérem atapeïts tots els estratègics reconets de l'accidentat idem., des d'on cap obstacle impedia poder gaudir dels meravellosos i salutífers raigs que amb sa sumptuosa magestat ens obsequiava el bondadós rei dels astres (que diria en Comas i Solà).

El partit, que tingué tant d'amistós com de parlada en espanyol «La Hermana Blanca», fou guanyat pels forasters, doncs els nostres, que tenen el costum de perdre un partit sí i un altre també, volgueren conservar gelosament aquesta tradició.

El mig centre debutant,—amb tot i que, estèticament parlant, la seva figura i fotogènia no és pas la d'un jugador de fútbol que s'estimi,—no estigué del tot malament. Sense ésser cap cosa extraordinària, tallà i repartí... força joc, ajudant a lluir-se a en Caseta, que amb la seva tasca constituí un segon mig centre. Aquest, junt amb en Vila, que estigué molt treballador, formaren la millor línia de l'equip. Fem constar que allò de repartir no va per al davanter contrari, el qual en posició difícil, va contribuir a què li deixés marcades les *huellas* llescats al front. I, tornant al nou mig centre, direm que és de creure que amb unes dosis ben aplicades de «Elixir Callol», o «Hipofósfitos Salud» (no és anunci) i amb unes lla-passes a les cames que transformessin llur deplorable estat, podria ésser un bon element per l'equip local.

No podem fer cap elogi del també debutant davanter centre, ja que fou el més deficient dins el terreny de joc, demostrant que de futbolista només en portava la vestimenta. Ja ho diu l'adagi, que «l'hàbit no fa el monjo». Així ho cregué encertadament la junta, doncs per més que digués que el clima el per-

judicava i que quan hi estaria aclimatat ja ho faria millor, solemnement li feren entrega de la llauna, donant-li molts records per al senyor Samper, que diuen l'havia recomanat. No cal dir que no li donaren les satisfaccions per al viatge de retorn al Canàries-Clot F. C., però es veu que l'home previsor, havia pres una *ida y vuelta* com una casa.

El Sr. X, que resultà ésser el popular Canet, estigué voluntariós com sempre; però no sabem que té el joc impetuós d'aquest xicot, que sovint desconcerta als contraris i als seus.

Per fer honor a l'amistat del partit, fins va haver-hi lesionats. I per no mancar-hi res, cap a les acaballes, hi hagué un petit incident entre en Caseta (capità) i en Vila (*el hombre cañón*). Va ésser amb motiu d'una falta que aquest darrer es creia amb dret d'executar (oh, el botxí!), però que el capità fent valer la seva autoritat li privà. Això motivà la seva retirada, donant una prova de manca de disciplina i esportivitat que desdiu de l'exemple que ha de donar el «jaio» de l'equip. Sembla que la junta ha convocat reunió general extraordinària per jutjar aquest cas i les impressions són que se li imposarà una forta sanció castigant-lo de cara a la paret i *con los brazos en cruz*. Sí que estariem bé! El partit acabà amb necessitat d'*acetileno*. El solista del mig, encertat.

A. V.

Balneari Blancafort

La Garriga

Aigües termals radiatives - Reuma - Artritis - Hipertensió arterial
Enfermetats de la pell - Esgotats del sistema nerviós per «surmenage»
Padígia intel·lectual - Convalescències - Post-operacions - etc. etc.

Especialitat en la taula de règim, en la qual es segueix amb tota cura les prescripcions facultatives

Confort modern

Cuina excel·lent

Cura de repòs - Aire sec - Clima ideal

● **CANARI DE LA GARRIGA** ●

Llúria, 23 — BARCELONA — Tel. 20905

CONFITERIA I PASTISSERIA

Mario Valls

Centre, 7

Telèfon 67

● **Garatge Dalmau**

Autos de lloguer — Taller de Reparacions. — Tel. 26

YOGHOURT de qualitat superior

BORRELL

Anselm Clavé, 32 — Telèfon 72 — LA GARRIGA

Calçats J. Guardis

LA GARRIGA

 Carniceria de Juli Planas

Qualitat superior en xai i vedella

● **Barberia CASA JAUME** ●SALÓ PER A SENYORA. — Saló permanent
per a senyores a càrrec de dos experts oficials

Plaça, 9, baixos — LA GARRIGA — Telèfon, 84

Carns fresques — Polleria

MIQUEL GARRIGA (cân Tricaté)

Banys, 3. Pl. Francesc Ferrer

LA GARRIGA

LA CATALANA

Segurs contra incendis i explosions de totes menes

Contra la pèrdua de Lloguers, Riscs Locatlu, de Recursos i de Paralització de treball a causa d'incendi

Fundada l'any 1865

Inscrita en el Ministeri de Treball i Previsió

Domiciliada a BARCELONA: Passeig de Gràcia, 2

Capital suscrit: Ptes. 5.000.000 — Capital desemborsat: Ptes. 2.000.000

Reserva Estatutària: Ptes. 1.000.000

Representant a La Garriga: **JOSEP CORRONS DALMAU**

sabons
Barange

